

Qui ho havia de dir...

Un relat de: [eumolp](#)

M'agrada molt posar el cursor a l'esquerra del paràgraf i prémer la tecla "Supr" i veure com xucla les lletres i el full queda blanc.

També m'agrada seleccionar unes quantes paraules i copiar-les (botó esquerre premut i marcar amb negre i botó dret "Copy" i botó dret "Paste"). També m'agrada seleccionar unes quantes paraules i copiar-les També m'agrada seleccionar unes quantes paraules i copiar-les També m'agrada seleccionar unes quantes paraules i copiar-les I copiar tot un paràgraf.

També m'agrada seleccionar unes quantes paraules i copiar-les (botó esquerre premut i marcar amb negre i botó dret "Copy" i botó dret "Paste") També m'agrada seleccionar unes quantes paraules i copiar-les També m'agrada seleccionar unes quantes paraules i copiar-les També m'agrada seleccionar unes quantes paraules i copiar-les Com m'agrada! Sí.

Em podrien agradar coses millors, ho sé. Potser un paisatge o una posta de sol o l'ànec amb peres. Però no m'agraden, gens ni mica. Especialment l'ànec amb peres. No sé si per l'ànec o per les peres, o per la combinació de les dues coses. O perquè una vegada me'l vaig haver d'empassar per compliment i no em venia de gust, gens de gust.

No hauríem de fer les coses per compromís, només hauríem de fer les que ens vénen de cara. I dir les coses a la cara també. Jo de moment em limito a pensar-les a la cara, però no em serveix de res, no em capten. És clar que entre el que penso i el que dic sempre hi ha un filtre que ho capgira tot. A més, sempre poso una cara encantadora i dono sempre la raó. No hi puc fer res, sóc així.

Em moriré així? Em temo que sí. Segur que quan vingui aquella senyora tota de negre, amb caputxa espellifada i la dalla rutilant, li somriuré.

aquella senyora tota de negre, amb caputxa espellifada i la dalla rutilant

aquella senyora tota de negre, amb caputxa espellifada i la dalla rutilant

aquella senyora tota de negre, amb caputxa espellifada i la dalla rutilant

Para. Tres vegades i prou, no s'ha d'abusar.

A més espellifada i dalla enfarfeguen, massa palatals. D'això se'n deia al•literació, però a mi les figures retòriques sempre se'm van resistir.

Les figures potser sí, però les dones no

però les dones no

però les dones no

però les dones no

però les dones no

En això he estat de sort.

N'he tingudes tantes com he volgut. Tantes que me'n sobren, que ja no sé què fer-ne. Que casa meva està prou bé, però tot té un límit. I el soterrani també.

Em pregunto quina cara posaran si algun dia baixen al soterrani i me les troben a totes, ben soterrades, ben arrencades, ben capiculades. I amb les làpides i les petites creus tan polides, que fan un goig que enamora.

Encara sortirem als papers, qui ho havia de dir...

qui ho havia de dir...

qui ho havia de dir...

qui ho havia de dir...

I res més.